

Merja Anneli Vilenius

**T u o k i o k u v i a
kahvilassa**

Tuokiokuvia kahvilassa

LOGINEN MUOTO

AAVIKON AVARUUDESSA

YKSI TÄHTI

HIEKANJYVÄSSÄ

I

Se nainen oli jollakin tavoin kummallinen. Sitä on yhtäkkiä vaikea selittää miten. Jotakin siinä olemuksessa oli kummallista. Ei vaatetuksessa. Se oli normaali vai oliko? Ehkä se oli siinä vaatetuksessa. Aivan! Hän oli eri vuosikymmeneltä. Se oli se syy. Hänellä oli vaaleansiniset farkut ja vaaleansininen farkkupaita. Jalassa oli cowboybootsit. Vaaleanruskeat. Kaikki vaaleata. Hiuksetkin oli

blondatut ja permanentatut. Nainen ikään kuin leijui kahdeksankymmentäluvulta 2000-luvulle. Elettiinhän jo vuotta 2014. Jollakin tavoin naista kävi sääliksi. Sitten aloin miettiä, miksi hän oli pukeutunut niin vanhanaikaisesti. Ehkä hänelle oli tapahtunut jotain kahdeksankymmenluvun kultaisina vuosina. Nainen joi kahviaan. Samalla hän hypisteli savukerasiaansa. Kahvilassa ei saanut enää polttaa. Uusi laki oli tiukka tupakoitsijoita kohtaan, mutta tupakoimattomien puolesta loistava. Tosin se sai aikaiseksi ilmiön: ihmisiä tupakoimassa kuppiloiden edessä säällä kuin säällä. Mietin usein miten tupakoitsijat kokevat riippuvuutensa. Nainenkin alkoi jo olla melko hermostunut. Mikä kuppila tämä nyt

olikaan nimeltään, Betoni. Olipa tällekin paikalle annettu nimi. Nyt naisen silmäkulmasta valui kyyneleitä. Elämän julmat kasvot. Pian hänen uurteensa syvenivät. Alahuuli väpätti. Hiljaisena hän otti paperinenäliinan laukustaan ja pyyhki kyyneleitä pois. Hän teki sen hyvin rauhallisesti. Mitään sanomatta poistui paikalta. Nainen kiinnosti minua. Aivan selvästi hänellä oli jokin huoli, suuri suru, murhe tai salaisuus. Yöllä en saanut unta. Heräsin kuvittelemaan, mitä nainen teki kahvilasta lähdettyään. Kuvittelin, että hän kävelisi läheisen puiston lammen ääreen ja katselisi joutsenia. Lampi oli hyvin kaunis. Aivan kuin Monet'n maalauksesta. Siinä oli lumpeenlehtiä ja lumpeenkukkasia, valkoisia ja

eräs vaaleanpunainen. Iloinen 80-luku. Mihin se oli joutunut? Miksi kaikessa enää on vain kysymys taloudesta, miksi kukaan ei naura ilman, että hänelle maksettaisiin siitä? Monimutkainen aika. Ehkä nainen tosiaan istuutui puistonpenkille ja ihaili joutsenia, mutta oliko hän mieleltään rauhallinen. Ehkä hän juoksi kadulle? Ehkä hän otti taksin? En tiedä, en tiedä. Mikä naisen silmien surullisuuden oli aiheuttanut? Perhekuolemat, perheväkivalta, ehkä hän oli menettänyt lapsensa? En voisi olla niin epäkohtelias, että kysyisin häneltä, jos näkisin hänet uudestaan. Mutta hän oli kadonnut. Puistoon, kadulle, jonnekin pois. Sen päivän jälkeen, kun olin nähnyt naisen, otin tavakseni istua Betoni-kahvilassa.

Tilasin aina yhden kahvin tasan kello 13.00 ja join sen hitaasti odottaen, mutta turhaan. En ehkä koskaan saisi tietää naisen salaisuutta. Hänen kauniit, vihertävät surulliset silmänsä katsoivat lohduttomasti maailmaa ja eräänä päivänä minäkin itkin. Lohduttomasti minun itkuni tuli jostakin syvältä. Naisen salaisuus ei koskaan paljastuisi, mutta se oli aiheuttanut uuden surijan. Minä vuorostani pyyhin silmäkulmiani paperinenäiliinalla ja poistuin kahvilasta pois. Minne?

II

Tänään hän oli jotenkin niin erilainen. Voisin vanna, että jotakin oli tapahtunut. Näin sen hänen kasvoistaan. Ne olivat kovin tuskaiset, hikikarpalot helmeilivät otsan pinnalla. Hänen ihonsa oli laikukas, punainen. Hän hengitti kovin raskaasti, aivan kuin olisi juossut tapaamispaikkaamme. Kertoisiko hän nyt minulle, mitä oli tapahtunut? Odotin, odotin. Hän käänsi päätänsä vasemmalta oikealle, hyvin

Pieniä tunnelmakuvauksia arjen pyörteistä. Mitä on arkipäivä kahvilassa? Etsivätkö ajatuksemme tavallisia vai epätavallisia kohteita? Onko niiden välillä rajaa, siinä mitä näemme ja koemme?

